

La família, trencada

Pròximes ja les eleccions municipals i autonòmiques els comunistes valencians, com a nivell estatal, es presenten dividits en tres fronts i amb fortes diferències de cara a establir pactes, circumstància que els podria fer perdre moltes de les alcaldies que mantenen. El pacte Izquierda Unida-UPV i el mateix sentit final d'IU és mirat amb escepticisme des dels sectors carrillistes.

A. Robles

Apocs mesos de la celebració de les eleccions municipals i autonòmiques continua sense haver-hi cap possibilitat real d'unificació entre les famílies comunistes del País Valencià. I una cosa encara més greu: si no s'arriba a un acord amb els homes de **Carrillo**, ja que gerardistes i galleguistes s'integraran en IU, distintes poblacions dominades avui pels comunistes podrien perdre's a favor del PSOE.

Les diferències que separen actualment els tres partits comunistes del País Valencià, el Partit Comunista del País Valencià —PCPV—, la Mesa para la Unidad de los Comunistas —MUC— i el Partit Comunista dels Pobles d'Espanya —PCPE—, continuaran existint durant molt de temps. Cap dels dirigents d'aquestes famílies no sembla estar disposat a fer el primer pas en el procés de reunificació, per més que en públic i en privat els líders d'aquestes formacions es lamenten de la crisi de l'esquerra i realitzen contínues referències a una identitat comuna que ningú no sap ni on ni com trobar.

D'una banda, els homes de **Gerardo Iglesias** van aquests dies bastant ocupats en les negociacions que mantenen amb la UPV, de cara a elaborar les llistes de les pròximes eleccions municipals i autonòmiques. Els integrants de la Mesa de Santiago Carrillo, que a partir del febrer vinent es denominaran Partido de los Trabajadores-Unidad Comunista, preparen amb afany el seu primer Congrés

Dalt, Gerardo Iglesias amb Pedro Zamora. A la dreta, Mario Caballero.

Constituent a celebrar a Madrid durant els dies 6, 7 i 8 del mes vinent. A València, el 17 i el 18 de gener, realitzaran una Conferència que tancarà, igualment el procés constituent al País Valencià. I el partit de Gallego treballa també en l'elaboració de ponències i estratègies per tal d'afrontar el II Congrés que aquesta formació realitzarà durant el mes de març a la capital de l'estat.

¿Què separa avui les famílies comunistes?

Fonamentalment, el que distancia els partits comunistes és la concepció distinta que tenen de model de partit. Així, mentre per als homes d'Iglesias la reunificació comunista passa de forma necessària per Izquierda Unida i pel seu projecte de convergència política, els militants galleguistes, contràriament, semblen més interessats a aprofundir en la base ideològica del comunisme: el marxisme-leninisme, que no a aglutinar esforços per formar un front anti-PSOE. Els homes de Carrillo, agrupats a l'entorn de la Mesa por la Unidad, són, paradoxalment, els que menys creuen en la tal Unidad i aposten més per dur a cap una política sindical conjunta amb els altres dos partits i per arribar a acords que permeten conservar al País Va-

lencià les alcaldies que ja tenen i que podrien fer perillar candidatures d'Izquierda Unida.

Per a **Mario Caballero**, secretari d'organització del PCPV, «des que vam celebrar el IV Congrés extraordinari a Manises, 25 i 26 de maig de 1985, el partit s'ha reforçat. Hem posat en marxa la política de convergència, hem normalitzat les discrepàn-

Antonio Palomares.

cies, revisat a fons la posició del partit respecte a la qüestió nacional i hem recuperat militància. La nostra intenció és la d'arribar a constituir un partit semblant al PCI, Partit Comunista d'Itàlia, en el qual puguen integrar-se altres partits comunistes. Volem fer del PCE una plataforma política plural on també hi haja independents».

«No, no pense que vulguem abraçar massa. Les converses amb la UPV són a punt d'enllestir-se i el mateix passarà amb els comunistes de Gallego. Pel que fa als carrillistes, ens agradaria integrar la seua militància a poc a poc. Això no vol dir que apostem per una integració en bloc de tota la formació de Carrillo. Això seria un suïcidi polític, ja que ells no creuen en la política de convergència que estem duent a cap, però sí en una integració gradual dels seus militants».

«Avui no es pot parlar d'unitat dels comunistes sense tenir en compte tota la massa social que hi ha a l'esquerra del PSOE i que no té per què ser necessàriament comunista. L'esquerra de què parle estaria representada per tota aquella gent que va votar en contra de la permanència d'Espanya dins l'OTAN, que es partidària de la pau, de l'avortament... i a la qual és urgent dotar d'una estructura capaç d'exercir pressió i tenir presència en la socie-

tat. Per a nosaltres, el partit no és cap fi, sinó una eina per fer política».

«De cara a possibles pactes pre-electoralis és clar que anirem amb la gent d'UPV i Gallego, a més d'altres partits. L'acord de la Mesa ha de passar per la seua integració en Izquierda Unida. Volem i desitgem la unitat dels comunistes, però no la supeditem al nostre projecte de recuperació de l'esquerra.»

Afins a les posicions del PCPV hi ha els homes de Gallego. Ells, que van ser els primers a abandonar el vaixell del PCE quan feia aigües, consideren ara que la ruptura dins del partit no s'hauria d'haver esdevingut mai.

Vicent Adam, responsable polític del comitè provincial del PCPE a València afirma: «Tant els comunistes com els treballadors haurien de tenir clara l'existència d'un únic partit comunista. Partint d'aquesta idea hem elaborat un programa de set punts que proposem com a punt de partida i de debat a les altres formacions. En la meua opinió, aquests són els set punts que haurien de servir per a la reunificació: 1) El paper dels obrers als paï-

d'aquesta classe. 4) La vinculació del partit amb el moviment obrer internacional. 5) Caràcter leninista del funcionament del partit. 6) Aprofundiment en el marxisme-leninisme com a base ideològica del partit i 7) Manera d'organitzar un partit que ha de ser de masses i alhora d'avantguarda».

«Aquesta llista, que recull de manera bàsica els punts que han suposat la nostra ruptura haurien de discutir-se a fi de trobar coincidències que ens permetessen de nou la unitat».

«Fins ara —afirma Vicent Adam— coincidim amb el PCPV en el projecte d'Izquierda Unida i voldríem també que aquesta afinitat avançés en el terreny de la lluita sindical».

Les posicions més alienes a l'enteniement i a la unitat de les famílies comunistes les mantenen els carrillistes. Segons Juan Villalba, secretari general de la MUC al País Valencià, «la unificació comunista es un projecte a llarg termini i amb nosaltres, en aquest sentit, encara no ha parlat ningú fins ara». Per a Villalba, la MUC representa avui alguna cosa com la quinta essència del comunisme. «Som

José Galán i Vicent Zaragoza, diputats a les Corts valencianes.

tos capitalistes. 2) El caràcter de classe del partit comunista. 3) La presa de poder per la classe obrera i la direcció de la revolució proletària per part

la formació política més homogènia i activa tant a nivell organitzatiu com ideològic. Quan es va produir la ruptura en el PCE del País Valencià tots

els quadres i els dirigents històrics més importants se'n vingueren amb nosaltres. Per això, la Mesa representa avui la continuïtat històrica del comunisme i qualsevol anàlisi objectiva que es faça en aquest sentit arribarà a la mateixa conclusió. Enfront de nosaltres només tenim com a contrincant polític el PCPV, un partit en el qual no se sap massa bé si va o ve, si toca fer costat a IU o toca enfortir el partit».

A Villalba tampoc no li falten paraules per carregar-se IU: «IU és un projecte difús, confús, i a la llarga, la política de convergència impulsada per Iglesias fracassarà. Contràriament al que ell afirma, l'esquerra d'aquest país no és tot el que hi ha a l'esquerra del PSOE. Ara, la incorporació d'UPV al projecte d'IU complicarà encara més les coses, perquè ja m'explicaran a mi els comunistes d'Iglesias les coincidències que hi ha entre una formació interclassista, petitburguesa i nacionalista com UPV amb un partit comunista i que se suposa és de classe com és el PCPV».

«Nosaltres, més que per fer estrets llaços amb altres partits comunistes, estem a favor de desenvolupar una política sindical conjunta i una línia d'acció paral·lela en temes concrets: desarmament, lluita per la pau...»

Tal com estan les coses, les eleccions municipals i autonòmiques al País Valencià no es presenten gens fàcils per als comunistes. Si entre el PCPV i el PCPE no sembla que hi haja massa esculls a l'hora d'arribar a acords, les negociacions amb la UPV poden ser menys fàcils del que sembla

Salvador Blanco, del PCPE.

a alguns. Amb tot i això, no és el que més preocupa els líders comunistes. En les properes eleccions hi ha en joc diverses alcaldies que poden perdre's davant el fraccionament del vot i la presentació de llistes distintes. Fins ara, Villalba sembla haver oferit fora d'Izquierda Unida un pacte al PCPV, que aquests han rebutjat, de suport als candidats amb més possibilitats d'eixir elegits en determinades poblacions.

Tant per al PCPV com per al PCPE; «si es perdien aquestes alcaldies, l'únic culpable seria la Mesa i el seu entestament a allunyar-se de l'esforç comú que suposa IU». □

Distribució de poder de les tres famílies comunistes

Nombre de militants declarats pels mateixos partits:

PCPV: 5.500.

MUC: 2.300.

PCPE:

Presència a les Corts Valencianes. Diputats

PCPV: Alfredo Botella.

MUC: Vicent Zaragoza, José Galán Peláez, Vicent Gómez i Martínez Lledó.

Antonio Palomares no s'inclina per cap opció política.

PCPE: Cap.

Regidors a l'Ajuntament de València

PCPV: Pedro Zamora.

MUC: Cap.

PCPE: Salvador Blanco.

Alcaldies en poder dels comunistes

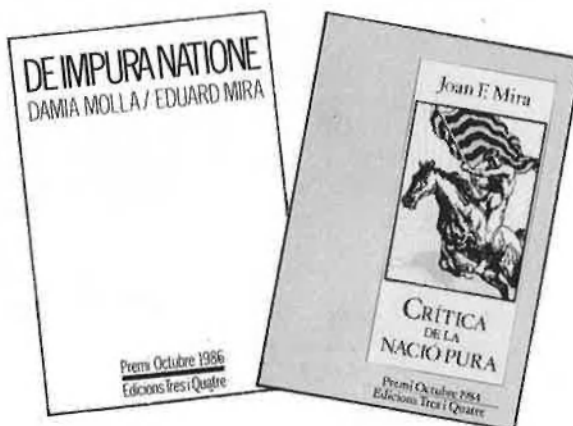
PCPV: Salines, Beniparrell, Barxeta, Canet de Berenguer, Bunyol, Albalat de la Ribera, Fuenterrobles, Lutxent, Tavernes de Valdigna, Massamagrell, Camporrobles i la Pobla de Farnals.

MUC: Vall d'Uixó, Riola, Pories i Sueca.

PCPE: Cap.

ELS DOS ÚLTIMS PREMIS «JOAN FUSTER»

Damià Mollà/Eduard Mira
«De impura natione»
Premi
«Joan Fuster», 1986
Col·lecció «la Unitat»,
núm. 116

Joan F. Mira
«Crítica de la nació pura»
Premi
«Joan Fuster», 1984
Col·lecció «la Unitat»,
núm. 90

La qüestió nacional a debat

EDITORIAL TRES I QUATRE - València

